Liliana David

Virus

Mă numeam Lu şi pe planeta Verra apele curgeau într-o beţie de miresme de pădure, cu sunete cristaline ce izbeau pietrele cu nuanţe de albastru.

Numele mi-l dăduseră de la seninul de pe buzele tuturor; însemna blândeţe, duioşie, compasiune, pace: caracteristicile fiinţei mele. De altfel, fiecare dintre noi îşi purta numele în funcţie de caracteristicile sale psihologice – care erau aproape întotdeauna pozitive.

Ajunsesem cu greu la acest stadiu, printr-o educaţie susţinută de dezvoltare a voinţei şi a autocontrolului minţii şi printr-o luptă extrem de grea cu dependenţa de obiecte. După sute şi mii de ani de practicare a autocontrolului şi dezvoltare a capacităţii de utilizare a creierului, am ajuns aici: la pace, senin şi bucurie.

Faptul de a folosi 90% din capacitatea creierului uman, presupunea infinit de multe posibilităţi. În primul rând, toate fenomenele aşa-zis paranormale de altădată, erau acum fenomene normale, naturale, obişnuite, dar riguros controlate şi utilizate în scopul cel mai potrivit umanităţii: acela de a exista pentru propria dezvoltare, de a trece la trepte superioare de existenţă, niveluri din ce în ce mai înalte, ultimul nivel fiind cel al integrării în divinitate, de contopire cu Supremul.

Societatea suferise transformări esenţiale în urma luării deciziei de a se lucra asupra dezvoltării capacităţii de folosire a creierului, în defavoarea procesului de supertehnologizare. Decizia stabilea ca majoritatea cercetărilor să fie îndreptate înspre studiul organismului şi psihicului uman, prevăzând, de asemenea, înfiinţarea de şcoli unde se învăţau tehnici de control şi autocontrol a bioenergiei, cu legi care interziceau folosirea capacităţilor dobândite aici, în scopuri negative.

De-a lungul timpului, dependenţa de obiecte a dispărut, datorită creşterii nivelului trebuinţelor spirituale, umane.

Au avut loc revoluţii, procesul nu a decurs aşa de simplu, mulţi au fost sacrificaţi, mulţi s-au sacrificat, dar seminţele fuseseră aruncate. Nu se putea concepe altfel decât o întoarcere la natură, o contopire existenţială cu natura.

Comunicarea avea un rol vital. Natură şi oameni erau un flux continuu de relaţii comunicaţionale. Totul putea exista datorită comunicării, ca o cale energetică de manifestare a afectivităţii, cu sentimente calme, pozitive. Spaţii şi obiecte deveniseră, practic, inexistente. Întreaga planetă era o reţea luminoasă de unde emise de creier.

Oamenii aveau, încă, o alimentaţie vegetariană şi cultivau legume, cereale şi pomi fructiferi. Datorită relaţiilor comunicaţionale deosebite, animalele trăiau fără să stingherească pe nimeni şi oamenii nu le mai vânau. Se ajunsese, în sfârşit, la armonia universală.

*****

Intrase într-o dimineaţă, trecând lejer prin reţeaua comunicaţională, fără să lase vreo urmă vizibilă care să pună pe cineva în alertă. Se infiltrase printre undele alfa fără să perturbe vreo reţea. Se integrase în sistem ca şi când făcea parte din el de la începuturi .

În dimineaţa aceea am avut un foarte vag sentiment de nelinişte, aproape insesizabil.

- Lu, reglează transmisia muzicală pe frecvenţa potrivită. Este o mică distorsiune în zona polară.

- Am reglat. Sistemul comunicaţional funcţionează normal. Copacii nu şi-au întrerupt cântecul.

O clipă, reţeaua luminoasă îşi pierdu din strălucire, fără să se stingă. Nu se mai întâmplase niciodată, până acum.

Seara, sistemul de comunicare intră într-o penumbră parţială. Comunicarea exista între fiinţe, dar o mare parte din ele se odihnea.

Sentimentul de nelinişte se transmise întregului sistem, cu viteza gândului, desigur, aproape instantaneu. Un freamăt scurt străbatu planeta. Sunt călători spaţiali, fu primul meu gând. Se întâmplase de multe ori, când nave războinice treceau de la o planetă la alta, interferând parţial cu unde din reţeaua Verrei. Dar, aceste interferenţe erau de scurtă durată şi planeta noastră nu era afectată în vreun fel. La fel trecu şi aceasta din urmă, în câteva secunde totul revenind la normal.

Oamenii îşi vedeau de treburile zilnice cu liniştea ce le devenise caracteristică. Ocupaţiile lor erau diverse: unii îngrijeau plantele, atât pe cele sălbatice cât şi pe cele cultivate, alţii aveau grijă de animale, alţii creau opere de artă, alţii învăţau noi procedee de intensificare a calităţilor psihice dobândite, transmiţând tuturor cunoştinţele noi. Unii se ocupau de relaţiile comunicaţionale cu exteriorul planetei, relaţii ce erau abordate cu mare grijă, dată fiind importanţa lor. Eu eram coordonatorul emisiilor muzicale şi, în special, al emisiilor date de copaci şi ape. Muzica apelor şi-a pădurilor era fondul sonor pe care se desfăşurau activităţile. Şi creaţia naturii nu se producea la întâmplare. Era muzică adevărată, folosind doar natura ca instrument.

Într-o seară, ascultam glasurile copacilor în asfinţitul delicat al soarelui nostru. Copacii mai tineri, cu glasuri mai subţiri, creau o muzică mai veselă, şi-mi dădeau sentimente de tinereţe, cu exaltarea-i specifică. Copacii maturi dădeau o muzică mai gravă, mai profundă, plină de forţa existenţei şi de o linişte a gândurilor cu efecte de miracol.

Şi iarăşi. Acel sentiment de nelinişte, inexplicabil. De data asta a durat atât încât i-am sesizat apariţia şi intensitatea. Apăru şi un gând : ,,Lu, degeaba te străduieşti să creezi o ambianţă muzicală. Nu vei reuşi decât o simulare a efectelor ei. De ce nu vrei să recunoşti ?" Şi dispăru.

Trebuie să recunosc că m-a tulburat. Nu ştiu în ce fel, dar, undeva, în mine, ceva nu a mai fost la fel.

Zilele parcurgeau spaţiul temporal cu aceleaşi caracteristici obişnuite. Şi totuşi, era ceva diferit în existenţa comună : albastrul curat al cerului primise uşoare umbre cenuşii, izvoarele

nu mai aveau aceeaşi strălucire de curăţenie, vântul de prin pădure căpătase o vagă undă de agresivitate.

Comunicarea parcă avea undeva un bruiaj, aproape imperceptibil. Simţeam o schimbare, cu toate atributele diminuate către insesizabil.

Şi, din senin apăru iar : ,,Lu, superficialitatea îţi domină simţirea şi realizările tale sunt false, te minţi tu însăţi spunându-ţi că eşti de vreun folos planetei. Priveşte-te în adânc şi recunoaşte-ţi incapacitatea ! “

Nopţile parcurgeau spaţiul temporal cu mai puţine caracteristici de linişte şi senin. Era pentru prima dată când se faceau simţite insomniile. Termenul nu mai fusese de mult folosit, însă acum, ca să exprimăm starea existentă, l-am readus din locurile ascunse ale subconştientului.

Dimineţile ne trezeam după vise lungi şi obositoare, cu sentimente de amar în cerul gurii. Liniile comunicaţionale se deschideau mai greu, cu tendinţe de împotrivire din mai multe colţuri ale planetei.

Ce se întâmplase ?

Copacii îşi întrerupeau tot mai des melodiile liniştitoare şi se plângeau că vântul devenise mai aprig şi le era teamă să-şi mai lase crengile în adierile lui. Florile se plângeau că soarele le iubeşte cu prea multă căldură şi le arde petalele. Izvoarele se plângeau că animalele le murdăresc apele din ce în ce mai mult… Oamenii se plângeau unii de alţii că…

,, Lu, priviţi în adâncul planetei voastre şi constataţi lipsa de temeinicie a tot ceea ce aţi făcut. V-aţi amăgit cu aşa-zisele voastre descoperiri asupra fiinţei umane, care reprezintă, de fapt, doar rodul imaginaţiei voastre, nimic consistent. Unde vă este controlul cu care vă tot lăudaţi c-aţi fi capabili să-l exercitaţi asupra propriilor voastre conştiinţe ? De ce nu aţi oprit virusul ? Voi, cei ajunşi la finalul dezvoltării umane !? ”

Nu mai ştiam ce să cred. Era de neconceput ca munca atâtor generaţii să fie distrusă de un banal virus, venit de undeva, de nu se ştie unde. Cum reuşise să învingă toate sistemele de apărare şi să patrundă în centrul reţelelor noastre naturale ? Undele emise de toate creierele de pe planetă nu puteau fi perturbate atât de uşor. Ce se întâmplase ? Care reţea cedase ?

Aşa continua lista întrebărilor fără răspuns, al căror număr se amplifica datorită faptului că toate fiinţele raţionale captaseră semnalele negative şi emiteau în toate direcţiile numai mesaje de îngrijorare .

O parte din reţele se arsese şi planeta strălucea mai puţin .

O umbră din ce în ce mai mare se aşeza pe capacitatea noastră de înţelegere . Ce era asta ?

Cine eşti tu, Virus ? Şi cum ai reuşit să provoci dezastrul ? Dă-ne măcar un răspuns, dacă tot te consideri învingător !

Cererile noastre rămâneau fără răspuns ; probabil se temea că dacă ne-ar fi spus cine este, i-am fi descoperit punctul slab şi l-am fi asimilat în reţelele noastre pozitive .

*****

Mă numesc Lu şi pe planeta Verra apele curg în căderi aprige, de cascade. Pădurile se-nchid în nopţi de nepătruns, răspândind în jur teamă şi mister .

Adesea, furtuni izbucnesc în diferite locuri şi au început să se simtă chiar mişcări seismice .Vor apărea iarăşi cutremurele ?

Mai avem o singură reţea comunicaţională nevirusată. Dar nu se ştie cât va rezista.

Printre oameni şi animale au apărut manifestări de agresivitate şi un predominant sentiment de teamă. În numeroase momente ale zilei ne cuprinde o frică inexplicabilă, care tensionează teribil de mult relaţiile pozitive care mai există.

Cei care suntem conectaţi la reţeaua rămasă nevirusată, ne mai întrebăm, încă, de unde a apărut acel Virus. Dar ne e greu să ne menţinem în contact, căci ne cuprind uneori sentimente de îngrijorare şi neîncredere care ne fac să nu mai fim proprii noştrii stăpâni. Singurul loc unde nu putem pătrunde cu mintea este inconştientul colectiv. Presupunem că de acolo s-a născut Virus. Şi iarăşi o listă de întrebări.

*****

Încă mai port numele Lu şi planeta Verra a devenit arena luptelor între reţele comunicaţionale pe bază de exprimări din ce în ce mai pline de violenţă. Şi ştiam că aceşti termeni dispăruseră de mult din vocabularul nostru. Cum au revenit atât de repede şi intens ?

Mă numesc Lu şi locuiesc pe planeta Verra. Cer ajutorul oricăror fiinţe raţionale care recepţionează mesajul. Planeta e în pericol de a exploda din cauza violenţelor din comunicare. Nu reuşim să ne salvăm singuri.

Întrerup transmisia din cauza unui gândac care-mi tot bâzâie prin faţă. Mă enervează la culme. L-am pocnit. Gata .

*****

NE NUMIM TERRA .